

„Račte se podívat, prosím!“ a vytáhla z kabelky zbrusu nový oddací list.

„No to je hezké, paní Kubištová, ale vy jste se tak podpisovala ještě před sňatkem.“

Teď začal mluvit obhájce. Vypravoval, jak obžalovaná to dělala jen k vůli dětem, a že z neznalosti zákona jednala v právním omylu, domnívaje se, že dlouholeté spolužití s mužem, s nímž má děti, ji oprávněuje k titulu paní. A právní omyl zaručuje beztrestnost.

Samosoudce vr. rada Dobromír Souček to uznal a paní Kubištovou osvobodil.

Stejně důstojně, jak přišla, odcházela s manželem domů.

Volební pivo.

(Zemský trestní soud v Praze.)

S hostinskými, obžalovanými, že v den voleb do Národního shromáždění prodávali pivo nebo víno, se rozířil pytel. Nemine dne, aby si jich několik neodnášelo tresty. Týden, deset, čtrnáct dnů je tak paušál na porušení příslušného zákona. Většinou podmíněčně, jelikož páni šenkýři bývají náležitě zachovalí.

Z obvyklého fádního průběhu těchto žalob vymykala se v minulých dnech žaloba, projednávaná před samosoudcem vrch. radou Novotným, proti vdově Růženě Kreisingerové, hostinské ze Sedlce u Prahy. Vymykala se tím, že udavačem byla zde konkurence. Místní hostinská Cecilie Hladíková poslala si ke Kreisingerové dva muže, aby jí poslali rum. Dala těmto mužům peníze a lahve, a když jí mužové rum opravdu přinesli, běžela na četnickou stanici, předložila dvě lahve s rumem jako doklad a učinila oznámení.

Po provedeném líčení byla vdova-hostinská odsouzena do vězení na deset dnů s podmíněným odkladem výkonu trestu na jeden rok.

Když se vysvětlilo, že hostinská Hladíková poslala ony dva muže do hostince obžalované za tím účelem, aby ji mohla udat, prohlásil státní zástupce dr. Čáslavský, že si vyhrazuje stíhat Hladíkovou pro přečin svádění ku přečinu nedovoleného čepování piva.

Obžalovaná hájila se tím, že rum pouze Hladíkové přenechala, poněvadž si myslela, že jej nutně potřebuje, a ani ve snu že by ji napadlo, že to bude právě ona, která jí udá...

Solila jedem na šváby.

(Okresní soud v Brně.)

Karel Zelený s Marií Hlavovou žili sice „jen tak“, ale bylo to spolužití šťastné. Aby byla illuse manželství dokonalá, docházelo občas v jejich domácnosti také k menším či větším rodinným scénám, bez jakých už řádné manželství ani nemůže být. Po slavném smíření bývala vždy krásná pohoda, a když se jim narodila dceruška, kterou měl Zelený velmi rád, byla Hlavová dokonale šťastná.

Jednou se zase o cosi nepohodli a Zelený se mračil celý den až hrůza. Hlavová si z to-

ho moc nedělala — věděla, že mu ty „cvrčky“ dlouho v hlavě nezůstanou. „Tak co je s večerí, mám už hlad!“ „Hned to bude! Musím si skočit k sousedce pro sůl, zapoměla jsem ji koupit.“

Snad si s ní i trochu sklípala — než se vrátila, byl Zelený pryč. Dovařila večerí a sedla k mí s dítětem, hned však vylítla a dala se do křiku, až se celý dům sběhl: „On nás chtěl otrávit — jen jsem vzala sousto do úst, páliho to jako oheň — vlastní dítě by dovedl otrávit, necita jeden!“

Zelený byl tenkrát pár dní zavřen, než dokázal svou nevinu, a už se k Hlavové nevrátil, když ho tak před celým domem zostudila.

Hlavová žila s dítětem sama. Jednou v noci, když si před tím udělala míchaná vejce k večerí, přišlo jí i dítěti hrozně zle. Odvezli je do nemocnice, kde jim musili vypumpovat žaludek a pátrali, co bylo příčinou otravy. Ukázalo se, že Hlavová měla na polici jed na šváby, který omylem zamíchala do vajíček místo soli. Když se to dozvěděla, dala se do pláče: „Jistě jsem to spletla tehdy také, když jsme se s Karlem pohněvali, a pak jsem myslela, že mne chtěl otrávit. A on, chudák, za to nemohl.“

Nešťastná zmýlená dovedla Hlavovou před soud, kde se zodpovídala z přestupku proti bezpečnosti těla, protože svou neopatrností přivedla dítě do nebezpečí života. Dostala trestem dva dny podmíněčného vězení, ale nic si z toho nedělala. Na chodbě čekal na ni Karel, hned vzal dítě do náruče a jí pod paží. Už se nehněvá! A šli spolu šťastně domů...

Z CIZINY

Nadává-li žena muži, není to důvodem k rozvodu.

Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni učinil zásadní rozhodnutí, jež může být osudným pro mnohého rakouského manžela. Účetní Edm. H. podal proti své manželce Anně žalobu na rozvod a to z těchto důvodů:

V době největší aprovisační nouze po válce seznámil se Edmund H. se svou pozdější ženou, selskou to dcerou, při shánění potravin po venkově, když chodíval pro aprovisaci k jejím rodičům. Zamiloval se do ní a záhy ji pojal za choť. V prvních letech bylo jejich manželství šťastné, žena byla k němu vlídná a laskavá, ale později se její chování k němu úplně změnilo. Navykla si tak hrubý a u ženy neslýchaný způsob řeči, že svého manžela jiným titulem nepoctila, než: „Hlupáku, osle, starý blbče, krávo, vole pitomý“ a podobnými „lichotkami“.

Manžel pochází z jemné městské rodiny a jest velmi nervosním, neboť za války na Piavě utrpěl nervový otřes následkem bubnové palby, jež se na jeho oddělení soustředila. Je pochopitelné, že věčně nadávky, jež si jeho žena oproti němu navykla, přivedly ho z míry a že „něžné“ ženušce důkladně řekl své mínění. Ale tím si zas neposloužil, neboť žena jeho výtkami

byla uražena a od té doby ke svým starým nádvávkám připojovala vždy ještě hrozby sebevraždou.

Konečně to došlo tak daleko, že muž nemohl po boku své ženy vůbec žít a musil se odstěhovat ke svým rodičům. Nevida z nešťastného manželství jiného východiska, podal nyní manžel žalobu na rozvod z viny ženy.

Před soudem obhajovala se manželka tím, že její nadávky, jež doznávala, nebyly myšleny ve zlém. Často prý sice měla důvod na svého muže se zlobiti, poněvadž on prý byl velice hrubým proti jejich děcku, ale jmény a přezdívkami, jež mu proto dávala, nic zlého nemyslila. Muž byl velmi nervosním již při jejich seznámení. Ostatně prý mu jeho městská pýcha a hrdost, kterou nyní uvádí proti ní jako proti málo vzdělané vesničance, docela nic nepřekážela v době nouze o potraviny, kdy se nestýchal od jejího otce přijímati potraviny a u nich bydleti.

Manžel připustil, že jeho žena ani za sňobodna neužívala výrazů právě nejvybranějších, ale tehdy mu zněly jinak než teď. Nejvíce se ho však dotýká její věčné vyhrožování sebevraždou, v němž on spatřuje svou těžkou urážku; osoby, jež nejsou do jejich rodinných poměrů zasvěceny, jsou nuceny na základě jejich výhrůžek se domnívati, že on svým jednáním chce dohnati svou ženu k sebevraždě, čímž on cítí se na své cti dotčen.

Žaloba Edmunda H. byla ve všech instancích zamítnuta. On však se odvolal až k nejvyššímu soudu, který však nyní rozsudek nižší instance potvrdil a v odůvodnění uvedl:

Inkriminovaných výrazů používala pani Anna H. již před svatbou a poněvadž jí bylo tehdy již dvacet sedm let, nebylo lze očekávati, že se její povaha změní. Poukaz na rozdíl stavů jest nevhodným. Pokud žalobce potřeboval aprovisační podpory, byla mu žena vhod, nyní najednou jest mu příliš sprostou. Hrozby sebevraždou pronášela žena dle názoru soudu jen v rozčilení nad chováním mužovým. Ani ony nemohou býti uznány za důvod k rozvodu.

Nyní to tedy mužové v Rakousku mají pěkně na zadrmo. Manželky je mohou klidně nazývati osly, hlupáky a starými pitomci, neboť to všechno není pražádným důvodem k rozvodu. Snad je to tedy oprávněnou kritikou?

Pasák holek.

Odporný obraz velkoměstského bahna rozvinulo přelíčení, konané v právě uplynulých dnech před porotním soudem v Berlíně. Na lavici obžalovaných sedí prostitutka Gertruda Martensová, bledá, vyhublá žena, dosud hezká, ale plachého, bojácného pohledu a utrpeného vzezření. Muž, jenž sedí za ní jako druhý, ale hlavní obžalovaný, prozrazuje celým svým zevnějškem, kdo je. Je to apač. Stačí jen jednou na něj pohlédnouti a naráz víte, že je to apač a mimovolně si pomyslíte: Toho člověka by nebylo radno potkati v noci v odlehlejší ulici!

Jmenuje se Vinkelius, ale mezi berlínskou spodinou je znám a obáván pode jménem

„apač Willi“. Patří mezi ty temné živočichy, kteří štítíce se práce a denního světla, žijí a tyjí z toho, co jim dobrovolně anebo pod nátlakem ze své mrzké mzdy nosí prostitutky nejnižšího řádu, které v takovýchto apačích spatřují buď svůj ideál muže anebo své ochránce v nočních tmách.

Žaloba sama označuje ho jako kuplíře a pasáka holek. V jeho „ochraně“ byla prostitutka Martensová, kterou apač tak týral a bil, že ani její družky v povolání, které jistě byly mnohemu uvyklé, nemohly již na její trýznění se dívati a nutily ji, aby svého mučitele udala a tak se jeho ran a kopanců zbavila.

Martensová dlouho odolávala domlouvám svých kamarádek, ale když surový apač jí zas jednou zvlášť surovým způsobem ztýral za to, že její utrpená líc málo mužů zvábila a on jejím tělem málo vyzískal, rozhodla se, že se svého tyrana přece zproští, šla a udala ho policii.

Kriminální policie brzo zjistila, že Vinkelius je ptáček již několikrát trestaný a že má si odseděti ještě jeden trest vězení, jemuž se hleděl vyhnouti. Byl předveden na policii a po zjištění dodán do trestnice k odpykání onoho starého trestu.

Když si trest odbyl, byl propuštěn a další vyšetřování s ním vedeno na svobodě. Apač však hned uchopil se znovu své staré vlády nad svou obětí a jakmile jí zas pevně držel ve svých spárech, řekl jí tónem, který nepřipouštěl pochybností o tom, že to, co praví, myslí opravdu:

„Nebudeš-li u soudu vypovídati pro mne tak, jak ti to napíši, uříznu ti prsty a vrazím ti nůž do chřtánu!“

Skutečně Martensová, zastrašena jeho hrozbou a vyhrůžkami, vědouc, čeho je Willi schopen, odprísáhla před soudem, že Willi jí nikdy kuplířských ani pasáckých služeb nekonal. Na základě její svědecké výpovědi bylo trestní řízení proti apačovi zastaveno.

Ale po ní teprve nyní nastala pravá muka. Násilník jí říkal výsměšně: „Ty jsi křivopřísežnice a přijdeš do káznice, jakmile já budu chtít. Mně se dohromady nic nestane, já dostanu nanejvýš pár dnů pro kuplířství, ale ty budeš sedět osm let v káznici.“ A u vědomí své moci nad ní týral ji hůře než kdy dříve.

Ani její kamarádka, která jí tehdy radila, aby ho udala, neušla jeho pomstě. Srazil ji pěstí k zemi, zbil ji a zkopal a pak po ní dupal nohama. Utrpěla taková poranění, že čtyři týdny ležela.

Martensová jen se třásla hrůzou, že ona sama pod ranami svého mučitele jednou vypustí duši. Ale ze strachu před káznici, kterou jí neustále hrozil, netroufala si proti němu vystoupiti. Až jednou náhoda ji vysvobodila. Policejní úředník pozoroval z povzdálí, jak apač jí bije a kopá. Zakročil a dal poloomdlévající ženu dopravit na strážnici, kde bylo zjištěno, že její vyhublé tělo jest poseto zelenými i modrými podlitinami a na spodní části jejího těla shledán úplný otisk hrubého mužského podpatku po hrozném kopnutí.

Ale ani tentokrát ještě padouch nedošel zasloužené odplaty. Ze strachu před káznici